

Turcul și laptele

Intr'un rind o babă
 Dis de dimineață,
 Da cu gologanul
 Lapte acru 'n piață.
 Un turc cum o vede,
 Hai și el la ea,
 Li dă gologanul
 Lapte ca să-i dea.
 Baba ia paraua
 Și-o pune 'n pungoi
 Și de lapte acru
 Umples-un linguroi,
 — Ei poftim, — îi zice —
 Lapte acru bun;
 Dar adă mai iute
 Unde să-ți-l pun.
 Turcul cată 'ncoace,
 Imprejuru-și cată,
 Și-un papuc scoțindu-și
 Li răspunde: Iată,
 Pune-mi-l aicea,
 Că desculț mă duc.
 Baba-i pune 'n clipă
 Laptele 'n papuc;
 Dar văzînd îndată
 Unde i l'a pus
 Zice cu mirare:
 — Doamne, cel de sus,
 D'apoi ce făcut-ai,
 Ce te-ai apucat?
 Cum de-ai pus acolo,
 Nu vezi c'ai spurcat?!
 Turcul d'asta vorbă
 Speriat și el,
 Mai dîntii pe gînduri
 Șade puțintel
 Apoi către baba
 Iute mi se 'ntoarnă
 Și 'n puțină totul
 Din papuc răstoarnă,
 Și 'nciudat grăește
 Intr'al scirbei ton:
 De-i spurcat, atunce
 Na-ți-l înapoi.

Doinei

De cînd sînt pe acest pămînt
 Doina mi-e dragă și-o cînt,
 Doină, doină, cîntec dulce
 Cînd te-aud inima 'mi plînge.

Maica cînd mă legăna
 Cu-al său glas mă adormea.
 Încă din copilărie
 Doina mi-a fost dragă mic.

Te-am cîntat de-alte ori,
 Iarna pe la șezători,

Vară prin câmpii cu flori;
 Prin tufișul codrului
 Și pe urma plugului.

Dar aicia doina, lin,
 Tu româncă, eu român,
 Amândoi pe loc străin.
 Lin, pin' ne-om întoarce iară
 Pe-a Ardealului hotară,

La Olt, Mureș, ai roști frați
 Și la codrul din Carpați,
 Lasă-ți lin deci cîntecul,
 Să-mi aline sufletul,
 Al tău glas de mîngăiere
 Să-mi aline-a mea durere.

Ioan Borza

soldat la reg. de inf. 31. M. G. K. Zemun.

Necazul Ententei de boala Rusului

Francezul (ingrijat, către englezul și italianul tot așa de ingrijiați): Bietul nostru frate, rus, e prăpădit săracul, mai ales pentru noi e prăpădit. Va mai fi dînsul în stare să mai alace pe neamț, cînd în patul lui propriu nici de mișcat nu se poate.

Prețul unui exemplar 10 fileri.

Poezie din bătaie

Florică din isvor,
Să scriu și eu de-al meu dor.
Foaie verde, lemn uscat
Eu is tare îndepărtat,
Indepărtat de-al meu saf,
Cucule, frumos la pene,
Ia aceste rindurele
Și ztoară în sus cu ele,
Că-s scrise de un fecior
Că-i ajuns de mare dor,
Căci eram eu împușcat
Iar acum m'am vindecat
Și iar la marș m'au băgat.
Cântă cucu pe câmpie,
Mi-adusei aminte-a scrie
Din spital o poezie,
Vine vara cu dudău,
Săracul sufletul meu,
Unde-am ajuns să-l duc eu.
Foaie verde de aluni
De cinci ani și nouă luni,
Foaie verde măierană
Eu de-atunci is tot cătană.
Frunză verde viorea,
Maică, măicuța mea,
Fă-te tu o păsărea
Și zboară 'n Italia,
Să vezi, maică, cum trăesc
Și pe lume năcăjesc,
Că mi-s galbin ca și ciara
Că m'a mâncat piroteala,
Apoi cum să nu slăbesc,
Ziua, noaptea n'odihnesc.
Trandafir ca edera
Octombre 'n al 13-lea
Tristă soarte mai era,
Veniau gloanțe și granate
Dela italian aruncate,
Zăceau feciori prăvăliți
Ca la Paști pomii 'nfloriți.

Sedeau feciori ca ș'o floare
Fără mâni, fără picioare,
Ș'asa Doamne, mai strigau
Și din gură-asa strigau.
Vai, iubii mei părinți,
Știu bine că mă doriți,
Dar pe min' nu m'asteptați
Că pe mine m'a pușcat
Italianul cel blăstemat,
Săraci inimi cu durere,
Cum erau de fripte ele,
Fecior mindru ca ș'un brad
Buzele i s'au uscat,
Nu putea să mai vorbească,
La-ai lui frați să povestească.
Trandafir mindru 'nflorit
Primăvara a venit,
Inima mea s'a pălit,
Gaiurile infrunzesc,
Eu plâng și mă tinguiesc,
Căci când frunza a picat
Ea aicea m'a lăsat
Și acum frunza a dat
Și iar aici m'a aflat.
Dar acas în țara mea
Mindrul de cucu va cânta.
Dar aici în astă țară
Și cucul a fugit afară,
Nu e cuc, nici păsărele
Numai gloanțe și șrapnele
Dragă nevăstuța mea,
Fă-te tu o păsărea
Și zboară 'n Italia,
Ia-mă sub aripa ta
Și zboară dragă cu mine
Și du-mă acas la tine,
Și să spui la noi în saf
Că pe unde m'ai aflat,
Și la maica tu îi spune
De ce m'a făcut pe lume
Să nu mai văd nici un bine.
Frunză verde, nucule,

Te rog frumos cucule,
Ia această cârtică
Și încunjură țara
Și o du pe sus în zbor,
Că-i dela mine, cu dor,
Și ia-o în ciocul tău
Și o du în satul meu,
Dute pe sus cu ea tare
Pân' ajungi în Socolari,
Cucule-acolo să stai
Și nevestei să i-o dai,
Și să i-o pui pe fereastră
Și sora să o citească,
Ori dai-o nevestii 'n mână
Să-i fie inima plină,
Să vadă că n'am pierit
Și mult timp s'a implinit.

Jurchela Pavel

din comuna Socolar, acum servește la reg.
de inf. 43/II. Ers. Komp.

Bucuria pentru primul pantalon

Ionel (copilașul de trei ani capătă dela ma-
ma lui pentru prima oară pantaloni mici ca să-i
imbrace.) De bucurie copilul strigă bătînd din
pămî:

— Iață, iață-mă ajuns acum băiat!

Ce știe un copil

Invățătorul: Băiete, ia spune-mi, câte ge-
nuri sînt în gramatică și 'n lume?

Elevul: Genul masculin sau bărbătesc, ge-
nul feminin sau femeiesc, și... și...

Invățătorul: Și...

Elevul: Și genul copiilor...

Ion Pățitul

— Snoavă din popor —

Zice, că a fost ce-a fost, că de n'ar
fi fost, nu s'ar povesti... A fost un om
și omul acela a avut trei feciori, to-
ți trei venători, știți de aceia, pe ca-
re nici când să nu-i întrebii: »Unde
mergi?«, nici: »De unde vii?«, ca te
spurcă.

Destul că odată, ca și de alte dăți
s'au dus tustrei feciorii omului la ve-
nat, și cât fu drağa de ziulită tot hău-
lira prin cele hotroape, preste dealuri
și preste văi, prin păduri și prin lun-
ci, și nu venară nimic. Drept că le și
eșise în cale cu gol o muiere, când
porniră de acasă, și acela fu semn reu;
ba încă o puseră pecatele să-i mai în-
trebe: »unde mergeți?« și acesta fu un
semn și mai reu pentru ei. Destul a-
tăta, că ei toată ziua nu venară nimi-
ca, dar nimica chiar! De cătră seară
însă fratele cel mai mic nimeri o pa-
sere și o jupurli numai decăt și o pū-
se pe jar, ca, hamisiți de foame cum
erau, baremi câte odată să imbuce u-
nul. Dar când era paserea friptă rume-
nă, de vrea să-și întindă mână să o
lee de pe jar, sbrrr! o pasere preste
ei. Era bag-sama soața la cea de pe
jar și sburând preste foc lovi cu ciocul
paserea cea friptă și aceea se ridica
în vezdul și sbura dimpreună cu cea
vije. Feciorul cel mai mic remase în-
lemnit și cu gura cascătă, când vezu
ce nu mai vzeuse: să zboare paserea
friptă!! Dar cel mai mare din frați zi-
se: »Ce te mai miri atata, năucule?
Cel mai mare lucru este și acesta, ce-ți

vezura acum ochii? Să auzi tu pățanii-
le lui Ion Pățitul, ai remănea în veci
cu gura cascătă; că ăla apoi știu că
a pățit, nu șagă!

— »Ce-a pățit?« întrebă fratele cel
mezin.

— »Tu du-te și-l întreabă, deși e
voia să chiar știi!

Numai atăta-i trebui mamei mezin,
că îndată și lua pușca de-a umer și
hai la drum. Cei doi mai mari rema-
seră uitânduise lung după el; gândeau
că el numai glumește. Dar, zeu, el nu
glumi, ci se duse tot după nas, între-
bând de Ion Pățitul. Multă vreme nu
afla nici o veste despre el. Când era
însă ziua de Rusale, pe când se cân-
ta slujba mare în toate bisericile, ea-
tă că zărește pe o coastă, un om arând
cu un bou roșu și cu o vacă neagră.
Drumețul nostru merse ată la el.

— Bună ziua, bade!!

— Bun e cel de sus, fetul meu!!

— Dar cum cutezi D-ta, să ari în o
zi sfântă ca ziua de azi, chiar când
sunt popii în biserică?

— Așa vreau; dar tu, dacă ești așa
de sfânt, de ce umbli acum pe dea-
luri, și nu te duci să bați mătânii la
cei sfinți?

— D'apoi uite ce-am pățit cu o pa-
sere, și uite ce-au zis frații, să ne mă-
mir că mi-a sburat din mână paserea
friptă gața, ci să ne mir de pățaniile
lui Ion Pățitul; și acum eu me duc
pân'oiu, da de urma lui, să-mi spună
și mie pățaniile lui, să am de ce me
pocozi; nu m'ai ști îndrepta la el?

— Bine ai nimerit, voinice, zise plu-
garul cătră fecior, hai să ședem pe

grindeiul plugului să-ți spun dar, ce am
pățit, că eu sunt Ion Pățitel, și pove-
tesc la toți pățaniile mele, că cine a
face ca mine, ca mine să pată!

Am fost, draguțul badii, singur la pă-
rinți și mi-a remas dela dînșii avuție
cât — nici de grof de eram — nu-mi
putea remănea mai multă. Apoi m'am
însurat cu o fată, doară mai avută și
decăt mine, vorba celuiia: bogatul la
bogat trage, dar seracii ce s'or face?

Și cu draguța de muiere trăii bine
o leacă de vreme, așa un an-doi, pă-
nă ce se îndrăci și prinse a da în la-
turi. Atunci prinsei și eu a o mai des-
merda din palme, a o mai și fugări;
destul că traiul cel bun s'a dus și cu
el de odată vedeam cu ochii cum fu-
ge și binele dela noi.

Odată cumpăr dela un fermecător un
sbiciu fermecat și-l pun în cuiu, la
capătăiul patului meu, să-l am la în-
demână, când voiu avea lipsă de el.
Muierea mea nu știa farmecul sbiciu-
lui, și numai nu plesnita de năcaz, că
nu-i știa puterea. Să lua cu frumuse-
lul pe lângă mine, ca o măță, mai az
cu o vorbă-doauă, mai mîne cu alla,
păna odată — fiind cam șumăn*) îi

* Beat; nici treaz, nici beat.

spun, magariul de mine, că, eată, cu sbi-
ciul acesta în cine-i da, s'a face ce-i voi
tu, numai să gîndești și să zici ce să
să facă.

Atăta a fost de ajuns draguței mele
de muiere.

A doua zi muierea plug cu slugile și
ca remănea acasă, să ne facă de gus-
tate. Trece vremea gustării, dar dîm-
nia-ei nu mai vine; noroc ca ne rămî-

O scrisoare către cocostîrc

Mitică (de 6 ani): Mamă dragă, cum a putut să știe cocostîrcul, care m'a adus aicea, că tocmai eu aparțin ție și la tata?

Mama: Păi, noi am scris asta cocostîrcului.

Mitică (după ce s'a gândit câteva momente): Dar, mamă dragă, câte mărci ai pus pe scrisoarea către cocostîrc?

Câți ani are găscă

Doamna: Câți ani are găscă ce vrei să mi-o vinzi?

Tăranca: Patru ani, cucoană, dar pare mult mai tinăre.

La școală

Învățătorul: Copiii mei, spuneți-mi acum, ce știți despre măgar?

Un copil: Că unii oameni sînt numiți după dînsul — domnule învățător...

Totul de a îndoasele

Cizmarul: Nu știu ce să mai fac cu băiatul ăsta. Tot ce-i spun și-i arăt, el tot pe de-a îndoasele le face.

Vecinul: Păi, știi cum să dregi pe băiatul ăsta?

Cizmarul: Cum trate?

Vecinul: Dela început, să-i spui copilului totul pe dos, apoi să fii sigur că le întoarce el pe față.

Vestea cea bună

Servitorul Părlit: De ce tocmai tu te-ai grăbit să vestești pe stăpînul tău că i-a fugit nevasta cu junele Mihalachie?

Servitorul Fărfălit: Doar știam, că pentru așa o veste bună, voi fi plătit bine de stăpînul meu. Căci s'a săturat rău de muierea lui.

Bere și apă

Bărbatul: Nu înțeleg, nevastă, ce ai pus aci, lângă masă, ciubărul ăsta plin cu apă. Voești să mă scald în el?

Nevasta: Nu, dragă, să le uși numai la el.

Bărbatul: De ce?

Nevasta: În ciubărul ăsta cu apă sînt exact 22 de halbe — adică atîta bere bei tu în fiecare zi. Uită-te numai cît lichid bagi tu în pîntecul tău.

sese pita, de la prînz, cu ceva merinde uscată, pare că brînză ori slănină, am și uitat. Seara, cînd mergem cu plugurile acasă, hămisiți de foame, ea era după masă, cu drăguțul de după cap și cu sbiciul asta de-a umăr; — trăia zile albe, cu mîncări și beuturi alese. Eu, intrînd în casă, numai atîta mă scap de zic:

Unii lucră vile,

Alții beau viaurile!

Ear nevasta mea de după masă: pliosc! cu sbiciul în mine strigându-mi: «chi căne!»

Și din minuta aceea căne am fost, un an de zile; nici pe lângă casă nu mă suferia, da după mine cu ce-i cădea în mîna, cu despicături de lemn, cu pietrii, cu bruci, și mă lîhăia ca pe căne. Și căne eram, ca toți căni, numai căt eram cu pricepere de om. Văzînd cum stă lucrul, mă iau cu limba seacă, du-te, du-te, mergeam în neștire, doară-doară va da cineva peste mine, să mă omoare, gîndind că-s turbat. Dar gîndiai ca-i făcătura! Nu mă întâlneai cu suflet de om, pînă ești la munte, unde apropiindu-mă de o turană de oi — hai căni ciobanilor după mine. Eu, cu toate că eram mai leșiat de foame, nu mă dădui lor, numai căte una le dam și tot de-a dura să duceau pe coastă la vale. Dacă văzură păcurării una ca asta, cei mai tineri hai cu bătele la mine, să mă omenească. Un cioban mai bătrîn însă le zise: Mă, datii pace, o tot cănii cei mai buni să pierd de stăpîni. Hai să-l ademenim, doară f om putea prinde și să-l legam la noapte în hîta pe unde vine

ursul la oi; că, de-i ceva căne bun — va simți; de unde nu, l'a mîncă ursul pe el mai întău și ne scapă o oaie. — Așa și făcură; îmi dădură mămăligă — la care ei îi ziceau coleșe — și eu, leșinat de foame cum eram, prind a mîncă fără teamă, după ce le auzisem și le pricepusem vorbele; apoi pînă ei, drag doamne, mîna pe mine și mă prind și mă las să mă lege de stîncă, unde m'au hrănit omenește cu zăr și cu mămăligă, și mă țin acolo legat pînă hăt de cătră seară. Atunci mă scot și mă duc de mă leagă de un cătuș în hîta ursului. Eu ostent de cale cum eram, pun capul la pămînt și trag un pui de somn, ca un solgăbirău. Cînd mă deșteptai chiar venia cumătrul urs din staul cu un berbec mare în gură. I-hi! gîndesc eu, ăstai cumătru, vine să-mi vîndă pielea la ciobani; de vor da ciobanii, că berbec nu-i, vai și amar de capul meu! Tac mulcom, ear cînd să treacă ursul pe lângă mine, țup la el în spate, aoi lăsa de s'a mai putut mișca! El căzu pe berbec, ear eu cu dinții împlestați la el după cap l'am cățarit pînă dimineața. Mormăia el, nu-i vorba, și să svircolea, dar eu îmi gîndiam: ciobanii m'au săturat, barem atîta să le fac și eu, dacă pot, că apoi și mai bună omenie vor pune pe mine. Alt-cum greu tare nu mi era de făcut acea slujbă, că pînă-ntrăcele de somn mă sătura-sem.

Dimineața, cînd dau ciobanii oile în strungă să le mulgă, văd că berbecu nu-i; cei mai tineri prind a injura nu la urs, ci la mine, și a mă ame-

nința, că îndată ce găta cu mulsul, vin la mine și mă omoară, de ce nu i-am trezit, cînd am zăpsit că vine ursul. Dar eu îmi gîndiam: omorîți voi pe dracul, să vă ducă! După ce gătără de muls, hai toți cu ciomagele la mine, ba unul mai spulberat, chiar cu toporul. Dar cînd să apropiară și mă văzură în vârful grămezii, dînd din coadă, în semn de bucurie, își făcură numai cruce și să repeziră toți după topoară, să omoare pe cumătrul. Eu îl ținui, ear ei mi-l ospătară pînă să lăți ca o brească, rînjindu-și fălcile coltoase. Berbecu nu era mort, numai căt sîngera rau dintr'o rană, cum îl încolțise ursul. Ciobanii să pun și-i junghie, să nu să mai chinuiască, îl jupoaie de piele și-l frig tot-totul. Las' de n'am trăit și eu atunci de carne, ca un popă la ospăț! Din minuta aceea mă țineau — nu ca pe un căne, ci ca pe un prietin al lor, pe care-l, au mai drag. Eu încă, mai în toată noaptea le prindeam căte ceva, mai căte un om de omenie, mai căte un lup, mai cîte un urs. Nu m'ar fi dat ciobanii pentru căt bine-i în lume! Un an deplin statui la ei și eram gras și frumos. Dar la anul mă gîndii: fie cum va fi, cănele tot căne rămâne! Mă luai într'o zi și mă dusei ațu la jupăneasa mea acasă: gîndiam că doară-i va fi milă de mine și n'a face ear om. Dar cum mă zări pe fereastră, luă sbiciul și eșind pe ușe afară: pliosc!! «Du-te hăram de pupază ce ești tu!» Și din minuta aceea pupază am fost un an de zile! Să-mi fac eu cuibul prin cele scorbure din cei mai hid în lume! Imi

dorian moartea, de rușinea ce mă mânca și de hăcazul, la care am ajuns, din ceea ce fusesem; dar moartea fugea de mine, ca dracul de tămăie.

Intr-o zi, stând pe vârful casei unui om, văd că acela spală grâu, apoi îl întinde pe verinca înaintea casei să se uște și intră în lăuntru, te miri după ce. Eu mă reped din vârful casei și tot îi împrăștiu grăul prin colb. Când ese omul afară, tot își află grăul noroi, că cum fusese ud, să prinsese colbul de el. Gândiam că omul s'a ciudi și m'a împușca, de aceea nici nu sburai numai până-n vârful casei lui. Dar pace! El să uită la mine, suci din cap și să puse și-si spăla grăul a doauoară, apoi îl întinse pe verinca mai aproape de ușa tinzii, intra în tindă și închise ușa. Eu mă repezii și-i împrăștiu grăul eară. Dar el cum văzu, eși ear afară, îl spăla frumos a treia-oară și-l întinse ear pe verinca chiar în tindă și să dete după ușa tinzii, care era deschisă. Eu nu-l văzui că mă pândeste, deci mersei și-i împrăștiu grăul a patra-oară; dar o pății, că hoțul de om închise repede ușa tinzii și mă prinse. Lasca atunci mi-a dat la palme preste cap, ba a voit chiar să-mi taie capul. M'a scăpat, însă, un băiat, ce avea, că el atâta s'a scâncit, până m'a dat pe mâna lui. Lasca băiatul acela m'a omenit: mi-a tăiat din aripi și din coadă, m'a legat cu un fir de ață de picior și hai cu mine pe drum, mănându-mă din darăt cu joarda, ca pe un purcel. Toți copiii de pe ulița s'au strâns injurul meu, toți voiau să mă aibă, dar mâncare nici unul nu-mi da, numai fiște. Din ce, din ce nu, numai vad că dă pricina între băieți, și prinzând la păruială, uitară de mine. Eu atunci sbrr! ca glonțul mă ridic în sus și mă pun pe un pom înalt, ear ei rămân cu gura căscată, uitându-să după mine; cel ce mă avuse — plângea, ca Tiganul, când și-a pierdut pipa. Eu deslegai cu ciocul ațuca dela picior și sburai ear la nevasta mea acasă, gândind că doară-doră i-va fi milă de mine; s'a fi saturat de hajmandăul ei și m'a face ear om, să fim ear cum am mai fost; dar pace! Că ea, cum mă zări pe gard, pocni cu sbiciul după mine și zise: hiș porumbașule!! — Și în aceea minută porumb m'am făcut. Am multămit lui D-zeu, că baremi sunt o pasăre curată; că Doamne multă greață mă mai mâncase, până fui pupăză. Așa porumb am mai stat un an deplin; mi-am făcut cuibul între alți porumbi la o curte domneasca, acolo mâncam grăunțe cât îmi lua pelea, și eram mândru și frumos, cum e zicala, ca un porumb. Pe mulți ortaci de ai mei i-a tot prins stăpână și i-a pus în frigare, dar de mine nu s'a putut apropia. Odată aud pe stăpâna zicând cătră un băiat: să-mi poți tu prinde porumbul cel sur, mare, că-i mai gras decât eștia! — Eu pricepui ce zice, ear după ce auzii pe băiat spunând, că m'a prins de de pe culcuș, după-ace-a însă, sbiri și nu mă oprii până la noi în sat. Acolo mă pusei pe un gard la fereastra unui om. Acasa era numai muerea cu un copil ca de 2-3 ani și lăcea mă-

măligă. Atunci m'a lovit dorul de mă-măligă și după-ace o găta și-o puse pe cărpător — până să duse în cămară să aducă brânză, eu sbor pe fereastră-n casă și iau toată mă-măligă și sbor cu ea afară și o mănânc. După-ace intră muerea-n casă află băieatul plângând, că uite o pasăre mândră a venit și le-a furat mă-măliga. Muerea-l mulcomi și să puse să facă altă mă-măligă. După ce o găta și pe aceea, o puse ear cu cărpătorul pe masă și văzându-mă pe gard, își gândi ea ceva, că eși afară. Eu nu știam după ce fese, deci mă repezii să iau și mă-măliga aceea. Dar o pății; dau să ies, dar nu putui, că muerea pusese un suman în fereastră și mă prinse bătându-mi penele: »Mi-ai mâncat o mă-măligă și ai vrut să-mi mai mănaci una, dar linge-te pe buze, că acum oiu mânca eu o tocană din tine, că ești gras, hoțule!»

Acu nu mai scap, gândii în mine, dar copilul plânge: »nu tăia porumbul, mamă, dă-mi-l mie să mă joc cu el!» Și atâta statu rasnă de mă-sa, până mă dete copilului. Bucuria lui, dar și a mea, că știam eu că dela copil mai lesne scap, decât dela mă-sa. Să juca el cu mine, cât se jucă, prin cea ograda; eu mă arătaiu blând, vorba aluija, blând ca porumbul, și odată sbiri! din mâna lui. El rămase plângând, muma-sa 'l sfădia că de ce n'a lăsat-o, să facă tocană din mine, ear eu eram sus în slava cerului, și de acolo mă uitam peste sat. Și văzui lucruri cunoscute; văzui pe muerea mea eșind din crășma moartă de beată cu ștrepțarul ei pe după cap, văzui casa mea toată desgrădită, toată spartă și cu ferestrele cărpate cu hârtie. Atunci eu sbiri! în casă la mine, prin ochii cei spărți dela fereastră. Casa era goală-goluță ca la golani, numai sbiciu și cuiu și nește sdrențe pe pat, de-mi era groază să mă uit la ele. Dar nu pierd vreme, mă reped la sbiciu și zic: »om să fiu cum am mai fost!» Și om m'am făcut, cum mă vezi, și am luat sbiciul în mână și m'am așteptat cumetrii. Ei și venira îndată hăluind și țălăind, ca bețivii. Mult să mirară, că oare cine le-a deschis ușa? Dar când mă zăriră în pragul ușii cu sbiciul în mână, le sari beția din cap, de ai fi jurat că vin dela biserică, nu dela crășmă. Eu pliosc! cu sbiciul în ei și zic: cia Bourean, ho surilă! Și în minuta aceea el să facu bou breaz, cum să vede. Din minuta aceea ar cu ei zi și noapte până mi-oiu agonisi tot ce avusesem odată și ce mi-au pârdat ei. Acu vezi de ce n'am nici zi de Rusale? Și în ziua de Paști am arat, că trebuie să știi, că eu, care eram odată bocotanul satului, azi n'am nimic decât boul asta și vaca asta; eu, care odată nu mă puteam înturna de stoguri și de clai pe lângă casă, acu am ajuns prin cumpătul muerii la vorba cântecului:

Poți să sui în pod desculți,
Că nu ti-mpunge-n grăunță,
În cămară-i
Că și afară,
Lângă grajd și lângă șură

[Nu-i afla adunătură
Cât să ia un puu în gură!]

Acu și-am spus, voinice pățanile mele, du-te și le spune și tu altora, spune-le să nu-și arete toți dinții la muere, de vreau să-i aibă; și cine m'a asculta, bine va umbla; cine va face ca mine, ca mine să pățască!

Zicând aceste, Ion Pațitul să ridica de pe grindei, prinse coarnele plugului în mână, pocni una din sbiciu și strigă: Ho Surilă, cia Bourean! și ara, ara, și doară și azi ară, de nu cumva-i locul prea moale, după ploaia de astă noapte. Ear voinicul nostru și-a luat rămas bun dela Ion Pațitul și multă-mindu-i de poveste s'a dus ața acasă. Frații l'au întreat: »Noa, dar dat-a' de Ion Pațitul?»

— »Dat!»

— »Și ce și-a spus?»

— »Mergeți să vă spună și vouă, ori așteptați până mâne seară, căcum nu mai pot de somn și de oboseală!»

I. Pop Reteganul

Ghicitori

Ce va să zică chipul acesta? Aflați!

Ce va să zică chipul acesta? Aflați!

Editor și redactor responsabil: D. Birăuțu,
Tipografia »Poporul Român«, VII., Ilka-utca 36

In casa fiecărui român trebuie să se afle un
Calendar al Poporului Român pe 1917

Prețul unui exemplar e de 60 fileri, plus 10 fileri porto postal.

Calendarul „Cucului“ pe 1917

Prețul unui exemplar este de 50 fileri, plus porto postal 10 fileri.

Calendarul „Foi Ilustrate“ pe 1917

Prețul unui exemplar este de 50 fileri, plus porto postal 10 fileri.